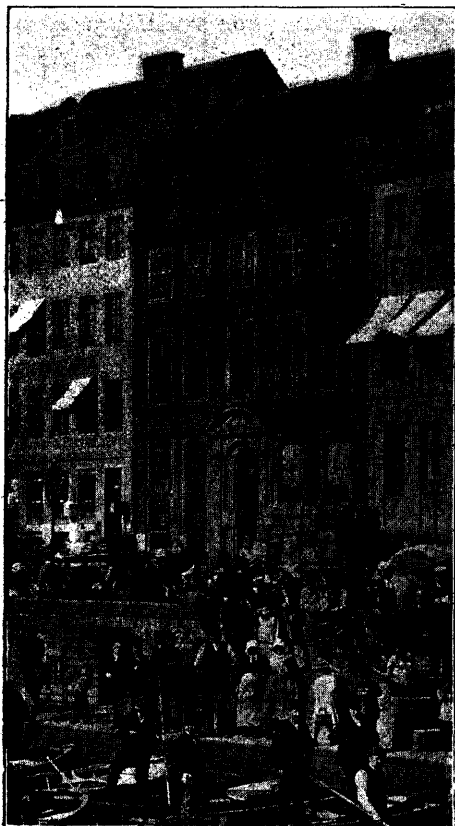

Gammelstrand Nr. 48.

de Billede, og man forstaaer, at dens i Retning af Bekvemmeligheder meget mangelfulde Indretning ganske opvejedes af det muntre og indholdsrige Samliv. Hvad gjorde det, at man sammen med en anden f. Eks. havde sit Værelse i Ejendommen ved Siden af og for at komme dertil om Aftenen maatte ud paa Gaden, op paa 4de Sal og igennem Soveværelset hos den slumrende Skorstensfejerfamilie, af hvem Værelset var lejet, — der var jo til Gengæld de fornøjelige og utvungne Festligheder, det maanedlige Traktement med „Regnskabskager“, naar Regnskabets Resultat havde været godt, Besøgene af Bjørnsons med deres to vilde Drenge, Chr. Ricard og mange andre af Tidens betydende Personligheder.

For de Hundreder af Skolens Elever efter 1877, — da Skolen var flyttet til Nørrevold, sin nuværende Bolig, og Forholdene medførte, at Frk. Zahle kom fjærnere og fjærnere fra den enkelte, saaledes at vistnok de færreste havde noget Indtryk af hende uden maaske som en Sfinx, — vil det være af stor Interesse at faa at vide, hvorledes hun egentlig var. Man forstaaer nu, naar man læser Bogen om N. Z., at det var hende, der havde givet Skolen det personlige Præg, som man umiddelbart følte, at det var hendes Kærlighed til Skønhed og Sans for Orden og Hygge, der herskede overalt, — og at hun sad bag ved

For de ældre, der har kendt Frk. Zahle fra den Tid, da hun selv ikke alene læste, men levede med Skolens Elever, maa det være meget morsomt ved Bogens Læsning at genopfriske gamle Minder, for ikke at tale om dem, der har boet i Pensionen, der i en Aarrække var knyttet til Skolen og Frk. Zahles Hjem. Af Pensionen faar man et meget tiltalende

det hele og vogtede paa hver enkelt med en enestaaende Kærlighed til og Ærbødighed for Barneindet; vi vidste jo nok, at hun vidste Besked med os alle.

Men for alle, — og navnlig for Kvinderne — er denne Bog om en stor Kvinde og hendes Livsværk af stor Interesse, — et vægtigt Indlæg for Kvindesagen. Den viser os ikke blot en varm-hjærtet Kvinde, for hvem et af de første Maal var at være god. Hun skriver om Faderens sidste Ord til hende: „Bliv ved at være god!“ „Fader gav mig med dette Ord ligesom Programmet for mit Livs Virksomhed.“ — Men Bogen viser os ogsaa en rigt begavet Kvinde med et stort Fremsyn og en enestaaende Handlekraft. En svensk-amerikansk Dame har saaledes med Rette skrevet om hende: „Hon handlade medan andra pratade! En quinna som hon kan göra mer än ett helt Samfund af suffragists.“ — Ja, naar man læser om det Angreb, som rettedes mod hendes Skole formentlig af en saa begavet Dame som Fru Hejberg, saa ser man Svælget mellem Fortid og Nutid, og forstaaer hendes Betydning for Kvindesagen.

At denne i Virkeligheden havde hendes fulde Sympati og Forstaaelse, har tidligere i Anledning af hendes Død været fremhævet her i „Kvinden og Samfundet“. Selv om hun ikke deltog i det direkte Arbejde for Kvindesagen, var hele hendes Livs Arbejde rettet mod dens Maal, og at dette stod hende selv fuldkommen klart fremgaar af forskellige Udtalelser i Bogen. Hun havde Følelsen af eget Værd, og „en bestemt Hævden af „sig selv“ og »sit« som ved Siden af Beskedenhed, ja tit Ydmyghed, var saa fremtrædende hos hende«, og hun omtaler, hvorledes hun har set »det mig saa vederstyggelige »Overherre« — lige udfolde sig i sin usmagelige Fylde, og den mig ikke mindre utiltalende uværdige Kvindeunderdanigheds sløvende Indflydelse —«. Hvor meget hun end har virket for den enligstillede Kvin-

Skolegaarden, Nørrevoldgade.